

Mirus
úspešne
viedol veľký
projekt
v nápojovom
biznise,
ktorý stále
napreduje.

Miroslav

Majerčák

Všetko je
tak ako má byť

■ V akých podmienkach si vyrastal?

V rodine chudobného otca a chudobnej mamy... (smiech), boli sme taká normálna priemerná rodina. Hoci si pamätám, že sa u nás častokrát spomínal termín „od zálohy do výplaty“ a nemali sme ani auto, ani dom, žilo sa celkom spokojne.

Finančná gramotnosť našej rodiny nebola na veľmi vysokej úrovni, vždy sme mali nejaký úver alebo pôžičku. Keď sa splatila, hneď sa išlo do druhej. Takto sa dlh sústavne tlačil pred nami. Daný systém, v ktorom sme žili, tak poskytoval nejaký ten štandard a aj zabezpečenie v dôchodkovom veku. Dnes to už ale neplatí a kto nezaregistroval zmenu po nežnej revolúcii a rozmyšľala stále ako za „sociku“, čaká ho smutná budúcnosť.

■ Čo robili tvoji rodičia?

Otec bol hlavný živiteľ, pracoval ako colník celé svoje aktívne obdobie. Asi bol dobrý, lebo dostal ponuku na miesto riaditeľa colnice v Rožňave, kvôli čomu sme sa potom stahovali z Filakova do Rožňavy. Tam až do dôchodkového veku viedol colný úrad.

Mama robila lektorku v banickom múzeu, sprevádzala hostí a dávala im odborný výklad o histórii banického mesta Rožňava.

■ Aké si mal detstvo?

Môžem sa pochváliť, že veľmi dobré. Doma som mal dobré zázemie pre svoje záujmy, medzi ktorými dominoval šport. Vyrastal som v partii, kde boli vždy okolo mňa kamaráti, ktorí sa zaujímali o šport, a to formovalo aj mňa. Už od malička ma priťahovala futbalová lopta. S futbalom som vyrastal, s futbalom som žil, s futbalom som spával. S futbalovou loptou som spával doslovne, bral som si ju do postele tak, ako si berie teraz moja dcérka do postele bábiky, aby mohla pokojne zaspáť.

■ Spoznal si na sebe už vtedy, že máš pre niečo nadanie, talent?

Hlavne pre šport, vynikal som v ňom aj v porovnaní so staršími chlapcami. Pre mňa to bola veľká motivácia, keď ma brali veľkí chlapci medzi seba. Nie preto, že som bol niečí súrodenec, ale preto že to malo pre nich zmysel, teda že som bol pre ich mužstvo prínosom.

■ Máš súrodencov?

Mám jedného staršieho brata. U nás sa to vyvinulo tak, že keď som sa narodil, brat išiel na čas bývať k starým rodičom a nejakým spôsobom tam zostal až do strednej školy. Starí rodičia sa starali o neho a ja som bol s rodičmi. S bratom sme boli spolu cez niektoré víkendy a cez prázdniny, ale spoločne sme žili ako súrodenci až od mojich dvanásť rokov. Brat sa športu veľmi nevenoval,

chvíľu som sa ho snažil pritiahnúť aj k futbalu, ale nezaujalo ho to.

■ Aké máš vzdelanie?

No, ako by som mal začať, autoškola ... (smiech) ...takže v podstate základná a stredná škola v Rožňave. A potom som navštevoval najskôr hutnícku fakultu v Košiciach. Tá ma popravde neoslovila. Vybral som si ju hlavne preto, že tam išiel aj kamarát a že vďaka prospechu som nemusel robiť prijímacie skúšky. Za krátky čas, ešte pred prvými skúškami, som z nej aj odišiel. Chcel som študovať teľovýchovu, tam ma však neprijali. Nasledovala základná vojenská služba, po ktorej som sa opäť prihlásil na banickú fakultu, ktorú som ukončil v roku 1991. Neskôr, ešte počas praxe, som absolvoval postpromočné štúdium

Nič hodnotné sa totiž nedá dosiahnuť bez zdolania prekážok.

na ekonomickej fakulte v Košiciach v odbore bankovníctvo, financie a investovanie.

O školskom systéme u nás ale nemám vysokú mienku. Najviac vedomostí, ktoré využívam v praxi, mi dali stretnutia s ľuďmi, ktorí už niečo v živote dosiahli. Od tých som sa naučil oveľa viac ako v škole.

■ Školy si mal za sebou, aké bolo tvoje prvé zamestnanie?

Prvé zamestnanie, to bolo ešte pred vysokou školou, hneď po vojenčine. Robil som figuranta v bani (smiech), to je pomocník merača, ktorý behá s latou (smiech), teda figuruje s latou, pomáha pri meraní. Mne sa celkom zapáčila práca môjho šéfa, ktorý stál za teodolitom. To je prístroj na meranie uhlov či už v bani alebo na povrchu. Ráno sme sfárali do bane, tam sme urobili potrebné merania a výsledky sa potom zakreslili do mapy. Takýmto spôsobom vznikajú banské mapy.

■ Čo sa potom stalo, že si zmenil svoju profesionálnu orientáciu, kde bol ten zlomový okamih?

Prišiel práve ten veľký zlom, ktorým bola revolúcia. Rok 1989/90 mal byť posledný rok môjho štúdia, ale tým, že sa mi naskytla možnosť, tak som si predĺžil štúdium ešte

o rok a po promóciách som nastúpil v Rožňave v bani a práve na geologicko-meračskom oddelení. Na tom, kde som pred štúdiom pôsobil. Tam som sa aklimatizoval veľmi rýchlo a za tie dva-tri mesiace som prišiel na to, že bane nemajú perspektívu. Napriek tomu, že so mnou vážne počítali aj do budúcnosti, tak som odišiel a vybral som sa do Anglicka.

■ Čo tam?

No, v prvom rade som chcel ísť do anglickej hovoriacej krajiny - kvôli jazyku. Potom som si chcel vyskúšať aj svoje futbalové schopnosti v inej krajine ako na Slovensku.

Anglicko splnilo moje očakávania, aj keď z futbalovej stránky len čiastočne. Pričuchol som trochu k britskej futbalovej atmosfére, ktorá je úplne iná ako naša. Dostal som sa do

klubu Stockport County, kde som odohral jeden prípravný zápas, na základe ktorého som sa mal stať aj hráčom klubu. V tom čase ale platilo, že hráč zo zahraničia môže hrať v prvých štyroch najvyšších súťažiach v Anglicku iba v prípade, ak odohral päť medzistátnych zápasov za svoju krajinu. No a tým, že ja som mal reprezentačné štarty vo futsale, ktorý v tom čase nepatril pod svetovú futbalovú asociáciu FIFA, tak som túto podmienku nespĺňal. Nedostal som preto pracovné povolenie, a tak som sa so zarábaním si futbalom v Anglicku mohol rozlúčiť.

Zostal som tam ešte pár mesiacov, ale keďže ma to ťahalo domov, tak som sa vrátil.

■ Pri športe si ale zostal?

Šport som nikdy neopustil, sprevádza ma v priebehu celého života a verím, že bude i naďalej. Aj počas vojenčiny som aktívne hrával futbal, na vysokej škole som hrával takisto. V priebehu vysokej školy som potom pričuchol k sálovému futbalu. Nejaký čas som to ťahal na obidve strany, ale potom som sa rozhodol pre lenivú loptu, teda pre futsal.

Bolo to ťažké rozhodovanie, ale neľutujem, že som sa rozhodol práve tak. Stav, ktorý bol v tom čase v našom futbale, nespĺňal moje očakávania, tak som prešiel na futsal. Tam to nebolo až tak o financiách, ale skôr o schopnostiach a dobrej atmosfére.

S manželkou a dcérou.

■ **Futsal si ťa podľa všetkého naplno získal. Čím to bolo?**

Vytvorila sa perfektná partia hráčov tu v Košiciach. Väčšinou to boli chlapci z veľkého futbalu, ktorí hrávali aj sálový futbal.

Dali sme sa dokopy, začali sme to brať vážne a o nedlho sa dostavili celkom zaujímavé výsledky. Vyhrali sme najvyššiu slovenskú súťaž a náš tím v jednom období tvoril aj základ pre reprezentačné mužstvo Slovenska. Postupne prišli aj rôzne klubové medzinárodné štarty ako pohár európskych majstrov, ale aj reprezentačné úspechy pre Slovensko.

■ **Ten presun z veľkého futbalu na futsal, bola tvoja reakcia na aktuálnu situáciu a na pomery v slovenskom futbale. Komplexne povedzme od riadenia, financovania a všetkých vecí, ktoré súvisia s futbalom?**

Ja by som to v krátkosti povedal asi tak, že postavenie mužstva v tabuľke nezávisí hlavne od jeho futbalových schopností, ale vo väčšej miere od zákulisia. Toto sa žiadnym spôsobom nespájalo s mojimi predstavami o športe, a to nehovorím preto, aby som sa sťažoval. Taká je realita. Vyhodnotil som to a rozhodol som sa, že pôjdem do futsalu. Možno som mal lepšie predpoklady na tomto poli, pretože som dosahoval aj lepšie výsledky.

■ **Vráťme sa k Anglicku, čo si očakával a ako sa očakávania naplnili?**

Od Anglicka som očakával niekoľko vecí. Prvá, že sa zdokonalím v jazyku, potom že

si nájdem nejaký angažmán vo futbale a že otestujem sám seba, ako viem fungovať samostatne v cudzom svete.

■ **Kto mal na tvoje rozhodovanie vplyv v týchto obdobiach zmien?**

Boli to moje osobné rozhodnutia. Nemyslím si, že niekto konkrétny v tom čase na mňa nejako výrazne vplýval. V podstate, cítil som to tak, že potrebujem urobiť zmenu. Vedel som, že jazyk bude v mojej budúcnosti dôležitý, potom som chcel vyskúšať aj svoje futbalové kvality, ako ich budem vedieť použiť v zahraničí. Proste som sa rozhodol, že otestujem sám seba.

■ **Veríš na náhody?**

Boli časy, keď som veril, ale v súčasnosti môžem jednoznačne povedať, že na náhody neverím. Práve naopak, som presvedčený, že žijeme v prostredí, kde platia zákony a nie náhody. Všetko sa deje z určitých dôvodov. Každý dej je následkom nejakej príčiny. Ak si niečo nevieme vysvetliť, máme tendenciu označiť to za náhodu. V skutočnosti máme len málo informácií a vedomostí na to, aby sme spoznali príčinu.

V teórii pravdepodobnosti existuje taký pojem ako náhodná udalosť. Aj vzniku tejto udalosti predchádza konkrétna príčina,

ktorú ale nevieme ovplyvniť tak, aby bol výsledok zaručene taký, aký potrebujeme. Preto to nazývame náhodná udalosť.

V každom prípade, ak človek chce dosiahnuť niečo, čo má hodnotu, pomocou náhody sa mu to nemôže podariť.

■ **Ako sa proces spomínaných zmien v tvojom živote premietol na formovanie alebo formulovanie tvojich vlastných hodnôt, ktorými si sa dovtedy riadil? Posunuli sa ti hodnoty na základe týchto skúseností?**

Dost' zásadná zmena bola v tom, že som si uvedomil, že nik iný nie je zodpovedný za môj život a za moju budúcnosť, len ja sám. A keď hovorím, že ja sám, tak mám na mysli na 100% sám. Jediné, čo mám vo svojom živote pod kontrolou, sú moje myšlienky a teda seba samého. Preto je veľmi dôležité, kým a čím sa nechávam ovplyvňovať. Ovplyvňovanie sme totiž všetci, či sa nám to páči alebo nie. Lenže je veľký rozdiel v tom, či to máme pod kontrolou alebo len tak bezcieľne necháme na seba vplývať okolie a médiá.

Dovtedy som možno hľadal príčinu nejakého neúspechu aj v druhých, dokonca som sa snažil niektorých ľudí zmeniť, to ale nefunguje! Nefunguje to ani v športe, ani vo vzťahoch, ani v biznise, proste nikde. K sebe som bol dosť kritický a tvrdý, a to ako by mi dávalo právo byť náročný aj na druhých. Častokrát som hľadal chybu aj niekde inde než v sebe.

Väčšinou to je strata času, pretože človek sa venuje veciam, ktoré nevie ovplyvniť a takto mrhá drahocenným časom, ktorý by vedel využiť na riešenie problémov, ktoré ovplyvniť vie.

Ale to asi ide s vekom a každému to dokladne v inom čase. Niekomu skôr, niekomu neskôr a niekomu možno vôbec.

■ **Mal si na tej svojej ceste, tak ako si ju teraz predstavil, nejakú zvláštnu výhodu? Bol si niečím zvýhodnený?**

Nespomínam si na žiadnu výhodu. Možno to bola len jedna moja vlastnosť, ktorú som si uvedomoval. Keď som niečo chcel, tak som proste urobil maximum preto, aby som to dosiahol. Túto vlastnosť som častokrát využíval aj na vysokej škole, keď sme mali napríklad nejaké ťažké zadania. Povedal som si, že nepôjdem spať, kým ho nevyriešim. Bol som určitým spôsobom tvrdohlavý a keď som to vedel využiť vo svoj prospech, tak to bolo dobre. Nezriedka som to však používal aj proti sebe a to ma brzdilo v napredovaní.

■ **Tvoj najväčší športový úspech?**

V kolektívnom športe je to titul majstra Európy v sálovom futbale z roku 1995. Opäť sa zišla fantastická partia ľudí, ktorí ťahali za jeden koniec a úspech sa dostavil. Bol to jeden z prvých väčších úspechov našej krajiny

v kolektívnych športoch v ére samostatného Slovenska. Aj keď je to malý šport a zďaleka nemôže konkurovať najpopulárnejším športom u nás, predsa len je to zviditeľnenie našej krajiny a tohto športu vôbec.

Čo sa týka individuálneho športu, keď som skončil s futsalom, začal som hrať squash. V squashovej slovenskej lige sa mi podarilo za sezónu urobiť najväčší výkonnostný posun a dostať sa z neregistrovaného miesta až na dvanástu pozíciu v slovenskom rebríčku. Stal som sa skokanom roka, ale to bolo aj moje maximum. Vyššie sa mi v rebríčku dostať nepodarilo.

■ **Ty a maratón...**

Tak toto je čerstvá vec. Vždy som uznával ľudí, ktorí zabehnú maratón. Fakt, že to nie je jednoduché a že treba na to dosť sil nielen fyzických, ale aj psychických, tak to si určite uvedomujú aj tí, ktorí ešte maratón nezabehli. Tak som si teda povedal aj ja, že tento rok odbehnem svoj prvý maratón a splním si jeden so svojich cieľov. Ešte v apríli tohto roku som sa prihlásil na košický MMM, a aby som už nemohol cúvnuť, dokonca som o tom povedal viacerým svojim známym, blízkym... Jednoducho som si vytváral také podmienky, aby sa tomu nedalo vyhnúť, aby ma to motivovalo trénovať. Teraz, keď už maratón mám za sebou, som veľmi rád, že som ho absolvoval a dokonca v časovom limite, ktorý som si stanovil. Nie je to síce mimoriadny čas, ale pre môj prvý maratón je čas do štyroch hodín dobre stanoveným cieľom, ktorý sa mi podarilo splniť dokonca s rezervou.

■ **Vráťme sa teraz naspäť k tvojej profesionálnej ceste, Anglicko skončilo, vrátil si sa nazad. Čo sa dialo?**

Tých zastávok bolo dosť, niektoré kratšie, niektoré dlhšie. Hneď po návrate som začal

Neskôr som robil v reklame a ďalších obchodných spoločnostiach, až kým som nezakotvil v nápojárskej priemysle. Zúčastnil som sa konkurzu na pozíciu obchodníka. Na Slovensko prichádzala nová firma z Čiech a chceli sa tu presadiť. Tak sme to rozbiehali traja obchodníci na celé Slovensko, ja som zodpovedal za takmer celú východnú polovicu Slovenska. V celej firme pracovalo na začiatku sedem ľudí a nazývala sa „Santa Nápoje“. Dnes by ste pod týmto názvom už zbytočne hľadali nejakú spoločnosť, pretože sme sa v roku 2002 premenovali na Kofola, a.s. Keďže sme sa stali majiteľmi ochrannej známky rovnomenného nápoja, zo strategického dôvodu sa aj spoločnosť rozhodla k takémuto kroku.

■ **Čo bolo tvojou úlohou v tejto spoločnosti?**

Mal som rôzne úlohy v závislosti od pozícií, ktoré som zastával.

Na začiatku to bolo hlavne uviesť produkty, ktoré spoločnosť vyrábala, čiže komunikovať s veľkoobchodmi, maloobchodmi či vybavovanie objednávok. Jednoducho, aby sa tovar dostal na pulty a odtiaľ si ho už koneční spotrebiteľia kúpia. Toto bola moja úloha a myslím si, že sa nám všetkým trom obchodníkom na Slovensku darilo s takými výsledkami, že po dvoch rokoch sa vedenie rozhodlo postaviť fabriku na Slovensku. Na miesto pre fabriku prichádzalo do úvahy viacerých alternatív. Postavila sa nakoniec v Rajeckej Lesnej a stojí tam dodnes, hoci to bolo až riešenie číslo dva.

■ **Čo rozhodlo o umiestnení fabriky práve tam?**

V nápojárskej priemysle rozhoduje hlavne zdroj vody a z logistického hľadiska aj poloha. V rajeckej oblasti je zdroj vynikajúcej vody. Vytvorili sa tam vhodné podmienky na

...ťažko mu viem pomôcť, pokiaľ on sám nechce.

pracovať v donáškovej službe. Spolužiak tam tiež pracoval a oznámil mi, že majiteľ potrebuje ďalšieho človeka. Tak som tam strávil tri mesiace, kým som sa aklimatizoval. Bola to celkom zaujímavá práca s mladým kolektívom a množstvom zážitkov.

Hneď nato som nastúpil do jednej firmy, kde som mal nastarosti obchodovanie s hutným materiálom, väčšinou pre český a slovenský trh.

stavbu nášho závodu. Nebola to stavba na zelenej lúke, ale rekonštrukcia už postaveného závodu. Využili sme túto príležitosť a postavili tam základňu novej spoločnosti.

■ **Ty a Rajec, patentovaná prírodou, aký je v krátkosti ten príbeh?**

V tom čase mala spoločnosť Kofola už okolo 250 zamestnancov a patrila medzi popredné nápojárske spoločnosti na slovenskom trhu.

Ja som zastával pozíciu generálneho riaditeľa a mal som na starosti aj projekt VODA so strategickým významom. Cieľom tohto projektu bolo prísť na trh s novou značkou prírodnej pramenitej vody. V portfóliu spoločnosti ešte nebola pramenitá voda, a to sme potrebovali zmeniť.

Tím, ktorý pracoval na projekte, bol vynikajúci. Bolo to náročné, ale krásne obdobie.

naše problémy ani nie sú také vážne v porovnaní s inými vo svete.

V každom prípade ale, ťažké situácie nás v živote zocelujú a platí známa veta: Čo ňa nezabije, to ňa posilní!

Vždy by malo ísť o to, čo je cieľom človeka. Keď sa dostanem do nejakej ťažkej situácie, mal by som zvážiť, čo svojou následnou reakciou spôsobím a či je to v súlade s tým, čo

Absencia cieľov potom spôsobuje to, že sa náš život uberať iným smerom, ako by sme si želali. Chytáme sa do väčších či menších pascí, ktoré nám v hojnom počte nastražili médiá a nemáme nástroj, ako vyhodnocovať, čo je pre nás dobré a čo nie. Jedine náš cieľ vie urobiť poriadok v tom chaose, ktorý nás obklopuje!

Stačí sa na chvíľu zastaviť a zamyslieť sa, prečo som tu, čo chcem v živote dosiahnuť, kam sa chcem dostať a niekde si to zapísať, mať to pred očami každý deň a keď sa to dostane do nášho podvedomia, tak všetky naše myšlienky a činnosti budú v súlade s týmito cieľmi a nebudú nás odvádzať na slepú koľaj.

■ Takže najväčšou prekážkou úspechu podľa teba je, že ľudia si nestanovujú svoje ciele alebo by si ešte formuloval niektoré ďalšie faktory ako prekážky k dosiahnutiu úspechu?

Prácu s cieľmi považujem za jednu z najdôležitejších činností pri dosahovaní úspechov. Prečo si ľudia nestanovujú ciele vyplýva z toho, že ich to nikdy nikto neučil. V podstate nie je to zaužívané, nie je to bežné. Ľudia nepocitujú dôležitosť stanovovania si cieľov a tí, ktorí ju aj pocitujú, majú strach. Strach z pochybenia či odmietnutia okolia. Strach, že by sa k niečomu zaviazali a že by nemali voľnosť k niečomu inému. Iní zase majú strach zobrať plnú zodpovednosť za svoj život do vlastných rúk.

Zaujímavé na tom je aj to, že keď si stanovím cieľ, aj to je určitý cieľ. Len sa nechávam viesť okolnosťami a plním ciele niekoho iného. Množstvo času a energie, ktoré na danú činnosť spotrebujem, môže byť identické, či si stanovím cieľ alebo nie, ale konečný výsledok bude pre mňa diametrálne rozdielny.

Je potrebné si ešte uvedomiť, že stanoviť treba najprv dlhodobé ciele a od nich by sa mali odvíjať krátkodobé, ktoré by mali byť v súlade s nimi.

■ Čo považuješ za svoj najväčší úspech?

Jednoznačne moja rodina. Rodina, ktorú zbožňujem a to je nadovšetko.

■ Žiješ teraz podľa svojich predstáv, stretli sa tvoje predstavy s realitou?

Aj áno aj nie. Teraz žijem podľa predstáv, ktoré som mal v minulosti a podľa terajších predstáv budem žiť v budúcnosti. Ak by som si niekedy povedal, že som absolútne spokojný, tak by som už bol v cielei svojho života a to sa ešte zďaleka necítim byť. Som na svojej ceste životom a pre mňa je dôležité, že som spokojný so smerom, ktorým sa ubieram.

■ Z čoho sa dokážeš v živote najviac tešiť?

Z úsmevov. Keď sa niekomu niečo podari, čo nebolo jednoduché a ľahké alebo len tak,

chcem v budúcnosti dosiahnuť. To je zväčša ťažké, lebo človek reaguje impulzívne, pomocou návykov, nerozmyšľa logicky. Emócie sú oveľa silnejšie ako logika a práve v ťažkých chvíľach je dôležité zachovať chladnú hlavu a tie emócie dať nabok, čo, priznávam, je často nadľudsky ťažké.

Na druhej strane, práve v ťažkých chvíľach sa spozná charakter človeka, vo chvíľach, keď ozaj o niečo ide.

■ Veľa ľudí dosiahnutie cieľa, ktorý si dajú, považuje za úspech, a samozrejme, čím je ten cieľ vyšší, väčší, vážnejší, tak o to možno dôležitejší pocit úspechu alebo víťazstva ľudia majú. Čo ty považuješ za základné faktory alebo predpoklady k tomu, aby človek dosiahol úspech?

Najskôr je potrebné si povedať, kto je úspešný človek. Z môjho pohľadu je to ten, kto si postupnými krokmi plní svoje vopred stanovené ciele, pričom nevyhnutnou podmienkou je vystúpenie z komfortnej zóny. Môže to byť hoci aj taxikár, holič alebo upratovačka. Ak si zvolili danú prácu za poslanie, neustále na sebe pracujú, aby vytvárali pre ľudí hodnoty a prináša im to uspokojenie a dostatočný zdroj príjmov, sú to v mojich očiach úspešní ľudia.

Ak ale nie sú s niečím spokojní, napríklad s príjmom, je potrebné urobiť nevyhnutnú zmenu a nečakať, že sa to nejak vyrieši.

Mne ale u väčšiny ľudí chýbajú konkrétne ciele. Ľudia len prežívajú a nechávajú sa unášať davom a priemernosťou, pričom ich potenciál je nesukutočne veľký. Škoda, že ho nevedia efektívnejšie využiť, pretože tým pádom sa sami nechávajú využívať tými, ktorí ciele majú.

Na druhej strane, práve v ťažkých chvíľach sa spozná charakter človeka, vo chvíľach, keď naozaj o niečo ide.

Keď sme prišli s pramenitou vodou Rajec na trh, mali sme veľké očakávania. Samozrejme, vstup na trh nebol jednoduchý, pretože v roku, keď sme vstupovali my, prišli aj ďalšie značky podporované televíznymi reklamnými kampaniami. Napriek tomu, že konkurencia bola veľká, ukázalo sa, že strategické smerovanie značky Rajec bolo veľmi dobre nastavené a aj súčasné výsledky ukazujú, že tejto značke patrí prvá priečka medzi prírodnými pramenitými vodami.

■ Môžeme ňa označiť za krstného otca?

Týmto pomenovaním by som skôr označil svojich ľudí na marketingu. Tí sa zaslúžili vo veľkej miere o vizuál celej značky. Ale nie je to len ich zásluha. Na konečnom výsledku sa podieľali aj ľudia z holdingu v Ostrave, ľudia z výroby a mnoho ďalších, ako napríklad už zosnulý farár z Rajeckej Lesnej, s ktorým sme pri spúšťaní vrtu posvätili tento vrt a vodu z neho.

Rajec je tímovým dielom a ja sa cítim byť súčasťou tohto tímu a som na to veľmi hrdý.

■ Aký bol tvoj najťažší okamih v živote a ako sa ti ho podarilo prekonať?

Každý človek zažije vo svojom živote aj krásne chvíle aj chvíle ťažké. Mój najťažší okamih v živote sa týka môjho súkromného života.

Čo môžem povedať o ťažkých chvíľach je, že každý človek si myslí, že ten jeho problém je najväčší, najťažší, najhorší a to preto, lebo sa ho to konkrétne dotýka. Problémy druhých vnímame inak ako naše vlastné. Ak by sme mali takú silu a pozreli sa na naše problémy s nadhľadom, možno by sme zistili, že tie

keď sa ľudia zabávajú a sú šťastní. Ak tomu viem dopomôcť aj ja, naplnia ma to. Nie sme tu preto, aby sme tým životom len nejakým spôsobom preplávali, ale aby sme tu aj vytvorili nejaké hodnoty, a čím človek vytvára väčšie hodnoty, tým je viac uctievaný, odmenený a aj potešený.

Najviac potešenia mi ale prináša, keď vidím úsmevy na tvárach svojich najbližších a hlavne mojej dcéry. To sú chvíle, ktoré si naozaj užívam.

■ Aké bolo tvoje najlepšie rozhodnutie v živote?

Tých rozhodnutí bolo viac, ale ak by som mal vybrať jedno naj, tak to bolo určite to, že som spojil svoju životnú dráhu so svojou láskou, mojou manželkou a neprekázalo mi ani to, že som na to čakal až do svojej štyridsiaty.

■ Ako hodnotíš svoj odchod z Kofoly?

Aj to bolo jedno z dôležitých rozhodnutí v mojom živote. Keď sa na to pozerám s odstupom času, potvrdzuje sa mi, že lepšie rozhodnutie, ako odišť v tom čase, ani nemohlo prísť. Či už zo súkromného, ale aj profesného hľadiska. Spoločnosť bola v danom čase na slovenskom trhu zastabilizovaná, bola s Kofolou lídrom v kolových nápojoch a mala dobre rozbehnuté aj ďalšie značky.

Lepší pocit pri odovzdávaní spoločnosti svojmu nástupcovi si viem ťažko predstaviť.

■ Odchádzal si sám z vlastného rozhodnutia?

Bolo to po vzájomnej dohode s akcionármi a som rád, že moje vzťahy s nimi ostali naďalej veľmi priateľské. Sú to skvelí ľudia a dobre sa mi s nimi spolupracovalo. Takmer osem rokov v tejto spoločnosti zostane v mojich spomienkach navždy ako pozitívna pečať, hlavne kvôli ľuďom, ktorých som tam zanechal a ktorí mi najviac sťažovali odchod v tom pozitívnom zmysle.

■ Vtedy si si veril?

Ja som hlavne veril ľuďom, ktorých som tam mal, to bola taká kvalitná partia, s ktorou sa dobre pracovalo.

■ Si veriaci človek?

Pokiaľ sa pýtaš na vierovyznanie, tak nie som prívržencom žiadneho. Neznamená to však, že nie som veriaci.

Verím v určité hodnoty, ktoré by mali ľudia vyznávať, svätých prikázania, ale nie som typ, ktorý navštevuje svätostánky a náboženské obrady.

■ Odkiaľ čerpáš energiu, inšpiráciu v tvojej práci, čo je tá tvoja „dobíjačka“?

Je to hlavne rodina, priatelia, obchodní partneri, častokrát aj príbehy ľudí, ktorých uznávam, ich rady a skúsenosti, pretože aj oni sa stretávali s podobnými vecami, ako

Najväčšia trofej zo športovej činnosti Miroslava Majerčáka - zlatá medaila z majstrovstiev Európy vo futsale z roku 1995.

stretávame aj my v našom živote. Je to o tom, že pokiaľ človek chce byť v niečom dobrý a znovu, či už je to v športe alebo v biznise alebo v hocičom inom, je dobré, aby sa učil od tých, ktorí tým už prešli. Je to jednoduchšie, ako keby mal prechádzať všetkým nanovo. Môžeme to prirovnať k prechodu cez zamínované pole alebo cez bažiny. Ak niekto

pozná cestu, využijeme to a prejdeme podľa jeho rád. Môžeme prejsť aj sami, ale trvá nám to omnoho dlhšie a čas je dnes najzácnejšia komodita, ktorú máme.

A takíto ľudia mi dodávajú dostatok energie.

■ Dá sa povedať, že prostredníctvom takýchto ľudí alebo situácií sa začína

Celá rodina na vychádzke.

naplniť niečo, o čom mnohí ľudia hovoria ako o zmysle života?

Niektorí ľudia o zmysle života hovoria a niektorí ho aj žijú. Nemôžeme očakávať, že všetci ľudia sa budú filozoficky zamýšľať nad dôvodom svojej existencie a čo je ich úloha na tomto svete.

Sú to ľudia, ktorí jednoducho preplávajú životom bez toho, aby si dali otázku, prečo.

Ty si ho našiel?

Svoj zmysel, myslím si, že áno. Predpokladám, že s vekom sa sice nebude zásadne meniť, ale prispôbovať novým okolnostiam sa môže. Mám stanovené hodnoty, ktoré sú pre mňa dôležité a kvôli ktorým žijem. Som ale otvorený novým veciam, pretože si uvedomujem, že nie len predo mnou, ale pred celým ľudstvom je ešte toľko neobjavených vecí a nových vedomostí, ktoré nás čakajú a ktoré môžu v budúcnosti zásadne ovplyvniť náš život, že si to ani nevieme predstaviť. Preto si nedovoliť tvrdiť s určitou istotou, že zmysel môjho života sa v čase nebude vôbec meniť.

Pre mňa je dôležité, aby, keďže prirovnávam tento život k nejakej návšteve, na ktorej sme, aby sme na tej návšteve vytvárali v jej

priebehu i niečo, čo bude hodnotné aj pre iných, nielen pre nás samotných, čo nám zároveň bude prinášať radosť a potešenie.

Mnohí ľudia si po dosiahnutí cieľa, nechávajú úspech len pre seba. Dokážeš sa podeliť o úspech a ak áno, s kým, prípadne ako?

Z mojich skúseností viem, že pokiaľ človek dosiahne niečo a dosiahne to čestným spôsobom, nemá problém sa o to podeliť.

Napadla mi malá paralela s futbalovým prostredím, v ktorom som vyrastal. Na tréningoch sme sa často podpichovali. Jeden starší hráč mi hovorieval, keď sa mu podarila na mňa nejaká finta „Toto sa nauč, do hrobu si to nezoberiem...“

Preto je dôležité, aby sa odovzdávali tie dobré veci, ktoré prinášajú hodnoty, aby sa toho ľudia nebáli, nepodceňovali sa a išli za svojimi cieľmi podľa svojich hodnôt.

Ty si vo svojom živote prešiel zmenami, prijal si určité rozhodnutia. Čo by si poradil ľuďom, ktorí tiež uvažujú o zmene vo svojom živote?

Aby vedeli, aká tá zmena má byť, čo by malo byť jej výsledkom, zamerať sa na to, pozrieť sa, kto takú zmenu už urobil, poprípade zájsť za takým človekom, opýtať sa ho, ako sa mu to podarilo. Som presvedčený, že títo ľudia sa radi podelia o svoje skúsenosti, určite, ak niečo dosiahli, nebolo to jednoduché, museli prejsť cez prekážky a tie isté prekážky čakajú aj ďalších, ktorí to chcú dosiahnuť.

Ako by si ty vedel pomôcť takýmto ľuďom?

Prvým predpokladom je, aby si ľudia chceli pomôcť sami. Po krátkom osobnom rozhovore sa dá zistiť, či to ten človek myslí so sebou naozaj vážne alebo len hrá nejakú úlohu. Tá túžba zlepšiť si život nemôže byť motivovaná zvonku a musí byť dostatočne veľká, aby neboli odradení prichádzajúcimi prekážkami, ktoré určite prídu. Nič hodnotné sa totiž nedá dosiahnuť bez zdolania prekážok.

Prvá otázka, na ktorú by si mali dať odpoveď, je „Prečo robiť nejakú zmenu?“

Následne na to by mala ísť otázka „Ako urobiť tú zmenu?“

Akú úlohu v tvojom živote zohrávajú peniaze?

Peniazom som sa začal venovať práve z toho dôvodu, aby nikdy nehrali rozhodujúcu úlohu v mojom živote. Snažím sa im rozumieť, snažím sa pochopiť zákonitosti, ktorými sa riadia. Veľmi dôležité je pochopiť tok peňazí, to znamená, ako tie peniaze putujú, kde sa vytvárajú a kam odchádzajú.

Väčšina ľudí nemá kontrolu nad svojimi financiami a tým pádom strácajú kontrolu nad

svojím životom. Kontrola nad svojim účtom v banke neznamená kontrolu nad svojimi financiami. Pokladanie svojich pasív za aktíva a ďalšie zásadné chybné názory svedčia o tom, že finančná gramotnosť je žalostná, a tak nečudo, že sa ľudia dostávajú do finančných problémov. Moja úloha vzdelávať ľudí v tomto smere určite nie je jednoduchá, hlavne kvôli predsudkom, ktoré oni sami majú. Avšak byť finančne gramotný, je podľa mňa jeden z najúčinnějších spôsobov, ako sa v dieť popasovať s nástrahami dnešného sveta a hlavne, ako nebyť otrokom systému, v ktorom sa nachádzame.

Ale ak mám priamo odpovedať na otázku, tak peniaze sú v živote dôležité a ten, kto hovorí opak, asi nikdy nebol vo finančnej tiesni. Napriek tomu, peniaze ťa môžu urobiť aj šťastným, ale aj nešťastným. Pri nedostatku finančnej gramotnosti ťa aj veľké množstvo peňazí skôr urobí nešťastným ako šťastným. Tomu ale mnohí neuveria a celkom ich chápe a rozumem, prečo.

Peniaze sú pre mnohých synonymom úspechu, ale nie všetci sa dokážu podeliť s týmto synonymom úspechu s tými, ktorí takéto šťastie nemali. Čo si ty myslíš o charitatívnych činnostiach alebo o filantropii, ktorú niektorí úspešní ľudia berú ako organickú súčasť ich života?

Našťastie, sú takí ľudia a väčšinou sú to tí, ktorí to v živote nemali ľahké. Práve preto je to pre nich prirodzené a samozrejme, že sa takýmto spôsobom angažujú aj tam, kde by to mala byť inak úloha štátu. Uvedomujú si totiž odkázanosť niektorých ľudí na cudziu pomoc. Väčšinou je tam nejaká osobná väzba. Človek si takýmto postojom uvedomuje prislusnosť k danej komunite, resp. sympatie k nej. Takýto prístup by ale nemal byť len u veľkých spoločností, ale aj u jednotlivcov. Nie je dôležitá ani tak výška príspevku, ako urobiť si z toho zvyk, aby to bolo pravidelne v rámci možnosti každého človeka alebo rodiny.

Ako je to v tvojom prípade?

Tým, že vyznávam tieto hodnoty, snažím sa to učiť aj ľudí, ktorí so mnou spolupracujú a tvoria moje okolie a samozrejme, nemôže to človek učiť bez toho, aby nešiel príkladom.

Čiže máš svoju formu pomoci...

Jednak je to pomoc pre druhých, ale zároveň to pomáha aj mne samému a mení to človeka. Už len to, keď človek dopredu rozmýšľa nad sebou a vyčleňuje určitú časť príjmu, už to ho robí iným. Dokonca to priťahuje ďalšie príjmy. Keď začne takto myslieť na druhých, proste sa vo vnútri uvoľní niečo, čo priťahuje ďalšie možnosti ako profitovať z nových vecí.

Šport nikdy neopustil, sprevádza ho neustále.

Ty si zjavne takýmto spôsobom napredoval. Kde sa nachádzaš dnes? Práca ti je koníčkem alebo koníček prácou?

Pre mňa je dôležité, aby som bol pánom svojho času a vyberám si také aktivity, ktorými by som to mohol dosiahnuť nie len teraz, ale aj v budúcnosti. Najviac ma dnes zamestnávajú konzultácie s ľuďmi, ktorí sa nechcú dostať do nedôstojnej situácie v budúcnosti. Dôchodkový aj zdravotný systém je v takom stave, že sa na ne nedá v budúcnosti vôbec spoľahnúť a pokiaľ s tým človek nebude počítať vopred a nepripraví sa na budúcnosť, zostane na krku rodinným príslušníkom. Práve tým, ktorých ma paradoxne najradšej. Našťastie, riešenia na to sú, pokiaľ používame zdravý sedliacky rozum a vieme narábať s časom. Samozrejme, iné riešenia sú pre podnikateľov, iné pre investorov, iné pre živnostníkov a iné pre zamestnancov. Princípy ale platia pre všetkých rovnako.

Aj vo financiách platí, že keď nemám vlastný finančný cieľ, tak plním ciele niekoho iného.

Som rád, že vzdelávanie ľudí vo finančnej oblasti, aby sa nedostali do finančných problémov, sa stalo nielen mojim poslaním, ale aj mojich partnerov, ktorých stále pribúda a že

môžeme takto spoločne pomôcť tým, ktorí sú zodpovední voči sebe a svojej rodine.

Prečo ťa naplnia táto práca?

Je to môj spôsob boja proti tomu, aby sa finančné rozdiely medzi ľuďmi zväčšovali, pretože taký je trend. Ak to bude takto pokračovať, rozdiely budú také veľké, že nutne bude dochádzať k občianskym nepokojom, čoho by som bol nerád súčasťou.

To, že ľudia sa dostávajú do finančných problémov, to nie je náhoda, v prevažnej miere si za to môžu sami z dôvodu absencie finančnej gramotnosti. Myslia si, že keď ignorujú finančnú situáciu, tak že sa to časom zlepši, čo je jeden z mnohých omylov v zmyšľaní ľudí. Následne sa dostávajú do závislosti niekoho alebo nejakej inštitúcie a stavajú sa neslobodní.

Moja forma ako bojovať preto, aby ľudia boli slobodní, je, že im viem odovzdať skúsenosti, ukázať, ako sa nestáť závislým na niekom alebo na niečom, pretože potom už sa nemôžu rozhodovať podľa svojich predstáv, ale musia sa rozhodovať na základe svojich záväzkov. Sú závislí na financiách od niekoho druhého a toto ich zväzuje. Stávajú sa určitými vazalmi, čo je ale logickým vyústením ich krokov.

Naplnia ma to aj z toho dôvodu, že pre ľudí je oveľa väčšia hodnota naučiť sa chytať ryby, ako len rybu dostať!

Ľudia môžu prijať len také rozhodnutia v akejkoľvek sfére, financie nevynímajúc, ktoré zodpovedá ich úrovni vedomostí alebo znalostí. Vieme dobre, že pokiaľ niečo ľudia nenaučia ich rodičia alebo vzdelávací systém, nie sú disponovaní a pripravení na to, aby takéto rozhodnutia prijali. Čo si myslíš, čo sa tam dá spraviť?

Tu sa potvrdzuje to, že človek sa v podstate nemôže naučiť od niekoho nič, pokiaľ to sám nechce. Veľa vecí ľudia už aj vedia, len potrebujú niekoho, kto by ich usmernil. Ono sa aj hovorí, že nemôžeš naučiť človeka niečo nové, môžeš mu len ukázať, ako sa to vie on sám naučiť. Musí byť na to ale nejaký silný vnútorný motív, aby sa cez tie prekážky dostal a to je častokrát buď túžba alebo strach. Najsilnejšie emócie, ktoré ovládajú ľudí. Ak to nevychádza zvnútra, je to zbytočná strata energie. Mám skúsenosti dokonca aj so svojim dobrým známym, ťažko mu viem pomôcť, pokiaľ on sám nechce. Na základe jeho finančných výkazov viem, že sa pohybuje na veľmi tenkom ľade a je len otázka času, kedy sa ľad prelomí, ale on žije podľa inej mapy. Jeho ľad je dostatočne hrubý, pretože sa neopiera o finančné výkazy, ale o svoje názory. Človek by mal rozlišovať, čo sú fakty a čo sú názory!

Na to ale musí prísť sám, a buď príde na to a poučí sa z toho, ale sa môže stať, že na to nepríde vôbec a bude hľadať chybu niekde inde.

Čo potom s takými ľuďmi, keď sa s nimi stretneš?

Takých ľudí mi je ľúto, ale naučil som sa to nebrať príliš osobne. Oni síce vyzerajú na prvý pohľad, že sú v pohode, avšak nemajú finančnú budúcnosť. Môže sa stať, že keď si to uvedomia, už bude neskoro. To ale neznamená, že tí ľudia nemajú iné kvality. Naopak, častokrát v niektorých činnostiach vynikajú. Škoda len, že v tých rozhodujúcich pre ich finančnú bezpečnosť, to tak nie je.

No život má i tieto stránky...

Dôležité je si uvedomiť, že toho druhého človeka sa nedá zmeniť. My žijeme v predstávach, že to môžeme urobiť, niekedy chceme ešte viac, chceme ovládať, dokonca aj vlastniť toho druhého. Jediné, čo môžeme ovládať a vlastniť, sme my sami a naše myšlienky. Pomocou našich myšlienok vieme ovládať seba a tým vplyvať na svoje okolie. To nie je málo!

Tvoje životné motto?

„Všetko je tak, ako má byť!“